

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113218684
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3113218684.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovéj a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: Q. K., trvale bytom O. XXX/X, G. V., zast. M. W. I., advokátkou so sídlom X. M. XXX/XX-X, E., proti žalovanému: I. A., so sídlom I. 5, E., T.: XX XXX XXX, zast. B. A. A., advokátkou so sídlom G. A. Q. XXXX/XXB, E., o zaplatenie 1.558,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 22. novembra 2019, č.k. 20C/41/2018-304, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 641,93 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 641,93 eur od 4.7.2014 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,64 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 916,72 eur s príslušenstvom pre chyby ročného vyúčtovania platieb za rok 2010 a zaplatenia sumy 641,93 eur s príslušenstvom pre chyby ročného vyúčtovania platieb za rok 2011.

2. Súd prvej inštancie o veci pôvodne rozhodol rozsudkom č.k. 27C/164/2013-129 zo dňa 14.8.2015 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.020,22 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne z tejto sumy od 4.7.2014 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaného zaviazal, aby žalobkyni zaplatil pomernú náhradu trov konania. Na podané odvolanie žalovaného rozhodoval o veci odvolací súd. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 17Co/1217/2015-2019 zo dňa 21.12.2016 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Na základe podaného dovolania žalovaného rozhodoval o veci dovolací súd. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4 Cdo 158/2017 zo dňa 21.11.2018 zrušil rozsudky súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Konštatoval, že oba sudy prekročili žalobkyňou uplatnený nárok, a teda postupovali v rozpore s § 216 CSP, pretože žalobkyňa si za obdobie roku 2011 neuplatňovala sumu 1.020,22 eur, ktorú jej sudy priznali, ale sumu vo výške 641,93 eur, teda nižšiu sumu.

3. Po vrátení veci súd prvej inštancie opätovne vec prejednal podľa uvedených záverov dovolacieho súdu. Žalobkyňa zotrvala na pôvodne podanej žalobe o zaplatenie sumy 916,72 eur a o zaplatenie sumy 641,93 eur. Nakoľko žalobkyňa spochybnila v priebehu konania platnosť zmluvy o výkone správy zo dňa 25.2.2011, ktorá sa týkala správy bytového domu, v ktorom vlastní byt a na ktorej základe začal žalovaný

fakticky vykonávať správu bytového domu, súd musel platnosť tejto zmluvy posúdiť ako predbežnú otázku, pretože mala význam pre vyhodnotenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne. Tu sa súd prvej inštancie stotožnil s názorom akceptovaným odvolacím súdom v predchádzajúcom potvrdzujúcom rozsudku, podľa ktorého táto zmluva o výkone správy je neplatná, lebo nebola schválená nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. V dôsledku neplatne uzatvorenej zmluvy o výkone správy, vykonával žalovaný správu bytového domu bez právneho dôvodu a všetky platby, ktoré žalobkyňa zo svojich prostriedkov poukázala žalovanému za jej byt predstavujú podľa súdu prvej inštancie bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Preto súd prvej inštancie neskúmal žalobkyňou namietanú správnosť ročných vyúčtovaní za byt za roky 2010 a 2011. Súd prvej inštancie však konštatoval, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ohľadom platieb na byt podľa vyúčtovania za rok za obdobie od 1.1.2010 do 28.2.2011 nebol uplatnený voči žalovanému dôvodne. Platby za toto obdobie neprijal žalovaný, ale pôvodný správca bytového domu, spoločnosť C. O. A. ktorému boli vlastníci v dome povinní zasielať preddavkové platby za byty v zmysle predchádzajúcej zmluvy o výkone správy zo dňa 28.5.2010. V časti o zaplatenie sumy 916,72 eur žalovaný preto nebol pasívne vecne legitimovaný, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby v tejto časti. V časti o zaplatenie sumy 641,93 eur súd žalobe vyhovel, nakoľko túto sumu žalobkyňa poukázala na účet žalovaného na byt za rok 2011, pričom na toto plnenie nebol právny dôvod. Žalovaného teda zaviazal zaplatiť žalobkyňi túto sumu. Súd vyhodnotil následne námietku premičania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú. Platba, ktorá zahŕňala nedoplatok za byt za rok 2011 v sume 658,88 eur, žalobkyňa zaplatila dňa 3.9.2012, od nasledujúceho dňa, t.j. od dňa 4.9.2012, začala plynúť subjektívna i objektívna premičacia doba, pričom žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 3.7.2014, a teda právo premičané nie je. Ďalej súd dodal, že pre vydanie bezdôvodného obohatenia bolo právne irelevantné, že vlastními účtu, na ktorý platby žalobkyňa poukázala, bol vlastníctvom vlastníkov bytového domu. Pomer bezdôvodného obohatenia vznikol iba medzi žalobkyňou a žalovaným. Tiež súd nepovažoval za významné, ako žalovaný s peňažnými prostriedkami od žalobkyne v rozhodnom období naložil. Súd priznal žalobkyňi i uplatnený úrok z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, a to proti časti výroku I. a proti výroku III. Úvodom namietal, že súd nesprávne právne posúdil vec. Nejedná sa podľa žalovaného o bezdôvodné obohatenie. Na to, aby sa jednalo o bezdôvodné obohatenie, by musela nastať jedna z dvoch nasledujúcich podmienok, a to že jeho majetok sa zväčšil o vyššie špecifikovanú sumu alebo sa jeho majetok nezmenšil o túto sumu, hoci k takémuto zmenšeniu by malo dôjsť, ak by plnil svoju povinnosť. Poukázal na judikát R 25/1986. Ani jedna z týchto dvoch podmienok nebola v tomto prípade naplnená, nakoľko si túto sumu neponechal pre svoj prospech. Dokonca ani neprijal od žalobkyne túto sumu. Bola za rozhodné obdobie roku 2011 zo strany žalobkyne poukázaná bezhotovostne na bankový účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý bol zriadený za účelom správy bytového domu, t.j. nebola priamo poukázaná jemu. Je pravdou, že bol disponent na tomto bankovom účte a následne zabezpečil len postúpenie finančných prostriedkov, ktoré poskytla na tento účet, dodávateľom služieb. Teda priamo peňažné prostriedky neprijal a tieto si neponechal pre svoju osobnú spotrebu, ale len zabezpečil prevod týchto finančných prostriedkov pre dodávateľov služieb bytového domu za služby. Pre úplnosť skonštatoval, že z celkovej sumy 641,93 eur, ktoré poskytla žalobkyňa na bankový účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov za rok 2011, si ponechal len sumu 110 eur, pričom táto suma zodpovedá celkovej sume za výkon správy v bytovom dome za obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2011 v sume 11 eur mesačne tak, ako to vyplýva z predloženého listinného dôkazu na súde. Z tohto dôvodu prvý výrok súdu napadol nie v celej výške istiny 641,93 eur, ale len v sume 531,93 eur, t.j. v sume 110 eur nenapadol tento výrok, nakoľko uvedenú sumu ako jedinú zo sumy 641,93 eur si ponechal pre seba za výkon správy. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa na základe neplatnej zmluvy o výkone správy nie je schopná vrátiť to, čo na základe tejto zmluvy dostala, mala zabezpečené alebo sprostredkované, teda vrátiť zabezpečené služby spojené s bývaním v bytovom dome, užívaním spoločných zariadení, využívaním a spotrebovaním konkrétnych služieb v podobe dodávky energie v spoločných častiach bytového domu, vodné a stočné, dodávky plynu a ostatné služby spojené s bývaním, ktoré spotrebovala a užívala za rozhodné obdobie roku 2011. Poukázal pritom na § 457 Občianskeho zákonníka, pričom ak ide o neplatnosť zmluvy, na základe ktorej plnili obe strany, nastupuje povinnosť vrátenia si poskytnutého plnenia, to je obojstranná reštitúcia, tieto nároky sú vzájomne podmienené, tzv. synalagmatické. V tomto prípade bolo pred súdom na pojednávaní dňa 22.11.2019 v tejto súvislosti výpoveďou žalobkyne preukázané, že táto nikdy priamo sama neplatila dodávateľom služieb a energie, ale tieto služby platila preddavkovo na účet vlastníkov

bytov a nebytových priestorov, ktorým disponovala, zabezpečil tieto platby za žalobkyňu žalovaný. Na súde bolo rovnako preukázané, že žalobkyňa nikdy nemala za dodávku energií a iných služieb spojených s bývaním nedoplatky za rok 2011, ktoré by musela priamo ona dodávateľom hradiť sama, nakoľko boli v plnej výške uhradené vždy z účtu vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Ak súd ustálil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 531,93 eur, plnením v tejto časti napadnutého rozsudku by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobkyne, ktoré by bolo v príkrom rozpore s logikou, právom a bolo by nespravodlivé. Výkonom tejto časti napadnutého rozsudku by došlo k situácii, že žalobkyňa užívala za obdobie roku 2011 spoločné priestory, spoločné zariadenia bytového domu a služby spojené s tým zadarmo. Dokonca by platba mala byť vrátená od subjektu žalovaného, ktorý ju ani neprijal, len sprostredkoval bezhotovostne jej postúpenie konkrétnym dodávateľom služieb. Poukázal na § 454 Občianskeho zákonníka. Pred súdom bolo preukázané, že žalobkyňa používala spoločné priestory a zariadenia bytového domu a služby s tým spojené za rok 2011, za ktoré bola teda povinná platiť. Ak súd ustálil, že zmluva o výkone správy bytového domu je neplatná, platby za tieto uvedené služby nemal za žalobkyňu vykonať žalovaný, ale priamo žalobkyňa. Žalobkyňa však nikdy za rozhodné obdobie priamo sama platby dodávateľom služieb nevykonávala. Žalovaný mal zato, že súd na tieto aspekty prípadu vôbec neprihliadol, resp. nebral na ne ohľad. Nezohľadnil, že žalovaná neuhradila sumu istiny 641,93 eur priamo žalovanému, ale na spoločný účet vlastníkov bytového domu, nezohľadnil, že si nikdy odvolaním napadnutú časť istiny 531,93 eur neoponechal, ale túto postúpil dodávateľom energií a služieb pre bytový dom z bankového účtu vlastníkov bytového domu len ako disponenta účtu. Záverom dodal, že súd sa mal zaoberať ex offo aj aplikáciou § 454 Občianskeho zákonníka, čo však neurobil. Vzhľadom na nesprávnosť rozhodnutia vo veci napadol aj výrok o trovách konania. Z týchto dôvodov žiadal odvolací súd, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že v napadnutej časti vyhovujúci výrok zmení a žalobu zamietne. V odvolaní nenapadnutej časti o zaplatenie 110 eur s prísl. žalovaný svoju povinnosť akceptoval z vyššie uvedených dôvodov, a preto žiadal priznať náhradu trov konania v rozsahu 85,88% a plnú náhradu trov odvolacieho konania.

5. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Uviedla, že žalovaného žalovala preto, lebo je neposkytoval služby riadne a účtoval si neoprávnené vysoké sumy, preto nikdy nerešpektoval právne predpisy týkajúce sa rozpočítavania služieb spojených s užívaním bytov a nebytových priestorov. Tento fakt bola pripravená dokázať v konaní, avšak z dokazovania vyplynulo, že žalovaný nemal ani platne uzatvorenú zmluvu na výkon správy. Z tohto dôvodu k dokazovaniu ani nedošlo. Preto je zbytočné, ak teraz žalovaný poukazuje na niečo, čo nikdy nebolo predmetom dokazovania. Žalovaný nebol schopný a ochotný preukázať žiadne svoje tvrdenie. Ani k odvolaniu nepripojil na podporu svojich tvrdení žiadne dôkazy. Tvrdila, že sa žiadnym spôsobom na úkor žalovaného neobohatila, ale naopak, obohatil sa žalovaný, preto ho žalovala v tomto konaní. Odvolanie žalovaného tak považovala za účelové a navrhovala, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v plnom rozsahu a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

6. K podanému vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, pričom vyjadrenia uvedené žalobkyňou nepovažoval za pravdivé a v ostatnom sa pridržiaval podaného odvolania.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku I. a vo výroku III. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. o zaplatenie 110 eur s prísl. a vo výroku II, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

9. V podanom odvolaní žalovaný namietal, že sa jeho majetok nezväčšil o sumu požadovanú žalobkyňou a ani nezmenšil, hoci by sa mal. Namietal preto samotný vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko dôvodil, že peňažné prostriedky poskytnuté žalobkyňou si neoponechal, ale poskytol ich ďalej dodávateľom služieb. Zo strany žalobkyne bola žalovaná suma poukázaná bezhotovostne na bankový účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý bol zriadený za účelom správy bytového domu, t.j. nebola priamo poukázaná žalovanému.

10. Na vznik osobitného záväzkovoprávneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov. Prvým z nich je objektívna fakticita vzniku majetkovej výhody či prospechu, merateľná a vyjadriteľná všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom tohto faktického stavu však musí byť absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia. Faktický stav majetkovej nerovnováhy subjektov právnych vzťahov teda pojmovo vyžaduje bezdôvodnosť tohto stavu. Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia.

11. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého), a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 92/2010 zo dňa 19.1.2012).

12. Treba konštatovať, že žalovaný podaným odvolaním nenapadol závery súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o výkone správy zo dňa 25.2.2011, na základe ktorej žalovaný vykonával správu bytového domu. V dôsledku neplatnosti zmluvy o výkone správy potom žalovaný nemohol vykonávať správu bytového domu, a teda ani oprávnenia vo vzťahu k účtu domu v banke vrátane jeho založenia. Jedným z dôsledkov neplatnosti zmluvy o výkone správy je, že domnelým správcom založený a vedený účet v banke nemá právny režim upravený ust. § 8 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. Majiteľom takéhoto účtu nie sú preto vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Nedôvodne tak žalovaný v odvolaní namieta, že platby žalobkyne poukázané na účet v banke sa stali majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, a že on nie je preto pasívne vecne legitimovaný.

13. Čo sa týka poukazu žalovaného na nevyhnutnosť aplikácie ust. § 457 OZ o vzájomnej povinnosti vrátiť si poskytnuté plnenia z neplatnej zmluvy, žalovaný správne uvádza, že toto ustanovenie dopadá na situáciu, keď bolo z neplatnej zmluvy vzájomne plnené a ani jedna zmluvná strana plnenie nevrátila. Všeobecnú povinnosť vrátiť si vzájomne všetko, čo si plnili účastníci neplatnej zmluvy, ev. zmluvy, ktorá bola zrušená, stanovuje § 457 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 2617/11 zo dňa 30.7.2013 uviedol, že ide o „vzájomnú povinnosť“. Z uvedeného tak vyplýva záver, že § 457 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje iba na tie situácie, keď obe strany fakticky plnili. Pokiaľ došlo k plneniu iba jednou stranou neplatnej zmluvy, nemožno už § 457 Občianskeho zákonníka použiť“. V uvedenej situácii musí žaloba uvedený stav reflektovať a jej formulácia musí vzájomnú povinnosť obsahovať. Uvedené platí v situácii, keď žalobca sám svoj nárok dovodzuje z neplatnosti zmluvy a z tvrdenia, že podľa zmluvy bolo vzájomne plnené a strany plnenie nevrátili.

14. V posudzovanom prípade sa však jednalo o odlišnú situáciu, keďže žalobkyňa nežiadala vrátiť všetky ňou vykonané platby, ale iba tie, ktoré boli podľa nej nesprávne vyúčtované nad rámec dôvodne vykonaných platieb zodpovedajúcich jej spotrebe a výške spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu. Žalobkyňa žiadala vrátiť platby, ktoré boli podľa nej realizované v rozpore so zmluvou (teda bez právneho dôvodu) a nie platby, ktoré boli realizované podľa neplatnej zmluvy. Ak súd prijal ex offio záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone správy bolo jednoznačné, že akékoľvek platby vykonané podľa nej žalovanému nepatrili, čo bez ďalšieho umožňovalo žalobe vyhovieť. Ak sa v tejto situácii žalovaný domáhal zohľadnenia plnenia z jeho strany a aplikácie ust. § 457 OZ, bolo jeho dôkaznou povinnosťou preukázať, že žalobkyňa boli na základe zmluvy o výkone správy poskytnuté plnenia spojené s vlastníctvom a užívaním bytu aj za tie peniaze, o ktorých žalobkyňa tvrdí, že boli vyplatené navyše na základe nesprávneho vyúčtovania. V konaní však nebolo zo strany žalovaného tvrdené, akú hodnotu v peňažnom vyjadrení poskytol žalobkyňa z (neplatnej) zmluvy o výkone správy, a preto nebolo ani predmetom dokazovania, v akej hodnote žalovaný fakticky plnil z tejto neplatnej zmluvy. V tomto smere nepostačovalo, preukázať, že žalobkyňa nemala nedoplatky, pretože tie by nemala aj v situácii keď by platby za byt hradila vo väčšom rozsahu než bola povinná, ako to v konaní tvrdila.

15. Zostáva dodať, že tu uvedené závery vychádzajú, a v reakcii na odvolanie konkretizujú, predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu zrušené dovolacím súdom. Dovolací súd totiž iné než procesné pochybenie nezistil a jeho rozhodnutie nepredstavovalo dôvod meniť právne posúdenie veci samej prijaté v predchádzajúcich zrušených rozhodnutiach.

16. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutej časti výroku I. a v celom závislom výroku III. o trovách konania (§ 387 ods. 1 CSP).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bola v odvolacom konaní plne úspešná. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).